

V SA/Wa 2459/11 - Wyrok

Data orzeczenia	2013-02-05
Data wpływu	2011-12-02
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
Sędziowie	Beata Krajewska /przewodniczący/ Izabella Janson /sprawozdawca/ Piotr Piszczek
Symbol z opisem	6271 Ochrona cudzoziemca, w tym nadawanie statusu uchodźcy, azyl, zezwolenie na pobyt tolerowany i ochrona czasowa
Hasła tematyczne	Cudzoziemcy
Skarżony organ	Inne
Treść wyniku	Uchyłono zaskarżoną decyzję
Powołane przepisy	Dz.U. 2003 nr 128 poz 1176; art. 13 ust. 1; art. 15; art. 48 ust. 1; art. 97; Ustawa z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA - Beata Krajewska, Sędzia WSA - Izabella Janson (spr.), Sędzia NSA - Piotr Piszczek, Protokolant st. specjalista - Małgorzata Broniarek, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lutego 2013r. sprawy ze skargi P. S. z udziale [...] na decyzję Rady do Spraw Uchodźców z dnia [...] października 2011r. nr [...] w przedmiocie odmowy nadania statusu uchodźcy i odmowy udzielenia ochrony uzupełniającej oraz wydalenia z terytorium RP wobec braku przesłanek do udzielenia zgody na pobyt tolerowany 1. uchyla zaskarżoną decyzję; 2. stwierdza, że zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się wyroku; 3. zasądza od Skarbu Państwa - Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na rzecz adw. J K. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu kwotę 295, 20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy), w tym tytułem wynagrodzenia kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) oraz tytułem 23 % podatku od towarów i usług kwotę 55, 20 zł (pięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy).

Uzasadnienie

Przedmiotem skargi wniesionej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przez P. S. (dalej skarżąca) jest decyzja Rady do Spraw Uchodźców z dnia [...] października 2011r., nr [...] utrzymująca w mocy decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z dnia [...] sierpnia 2011 r., nr [...] o odmowie nadania statusu uchodźcy, odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej i wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wobec stwierdzenia, że nie zachodzą okoliczności udzielenia zgody na pobyt tolerowany.

Decyzja została wydana w następującym stanie faktycznym.

P. S., obywatelka [...], deklarująca narodowość [...] [...] czerwca 2011 r. złożyła wniosek o nadanie jej statusu uchodźcy. Uzasadniając wniosek wskazała iż jej mąż był policjantem za czasów prezydenta [...]. Został zabity przez [...]. Syn zaś był tłumaczem, pracował dla żołnierzy [...]. Dlatego [...] grozili jemu i całej rodzinie śmiercią. Zniszczyli dom, a wobec tego postanowili opuścić [...]. Na ich polu pracowali robotnicy, którzy dostawali telefony, aby zaprzestać u nich pracy. Wskazała, iż razem z synem opuściła Afganistan składając w Polsce wnioski o nadanie statusu uchodźcy. Wskazała też, iż w czasie działań wojennych zginęli jej pozostali trzej synowie, byli w szkole, którą ostrzelały rakiety, nie mogła też liczyć na Policję, która stwierdziła, że nie ma podstaw do podjęcia śledztwa. Wskazała, iż obawia się, że w przypadku powrotu do kraju, Talibowie spełnią swoje groźby.

Oświadczyła, że jest wdową, wyznaje islam, do wyjazdu do Polski mieszkała w [...]. Nie ma

wykształcenia. Była bezrobotna. Jej językiem ojczystym jest [...].

Do Polski przyjechała w kwietniu 2011 r. Z [...] wylatywała samolotem, ale nie wie z jakiego kraju przekroczyła granicę do Polski i w jakim miejscu.

Zeznała ponadto, że w kraju pochodzenia była prześladowana, nie brała udziału w działaniach wojennych, była poddana przemocy – groźby utraty życia ze strony Talibów, nie była zatrzymana, nie było przeciwko niej prowadzone postępowanie sądowe, nie była skazana wyrokiem sądu.

Decyzją z dnia [...] sierpnia 2011 r. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców powołując art. 19 ust. 1 pkt 1, art. 20 ust. 1 pkt 1 i art. 48 ust 2 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony odmówił stronie nadania statusu uchodźcy, odmówił udzielenia ochrony uzupełniającej i orzekł o wydaleniu z terytorium RP, wobec stwierdzenia, że nie zachodzą okoliczności uzasadniające udzielenie zgody na pobyt tolerowany.

Organ pierwszej instancji uznał, że strona nie wskazała na jakiegokolwiek wiarygodne przesłanki uzasadniające wniosek o nadanie jej statusu uchodźcy.

W uzasadnieniu decyzji organ wyjaśnił, że cudzoziemka nie wykazała zasadności swojej obawy przed prześladowaniem w kraju pochodzenia ze względu na rasę, religię, narodowość, przynależność do określonej grupy społecznej lub z powodu przekonań politycznych, co jest niezbędną przesłanką do uznania aplikanta za uchodźcę w rozumieniu art. 13 ust. 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Organ podniósł, iż zgodnie z utrwalonym w judykaturze i powszechnie akceptowanym poglądem, ustalenie statusu uchodźcy wymaga przede wszystkim oceny oświadczeń ubiegającego się o uznanie tego statusu, w kontekście jednak oceny sytuacji panującej w kraju jego pochodzenia. Dla stwierdzenia istnienia prześladowania nie wystarcza subiektywne przekonanie o stanie zagrożenia, gdyż przekonanie takie musi być uzasadnione sytuacją obiektywną. Ubiegający się o status uchodźcy winien wykazać, że powrót do kraju pochodzenia może rzeczywiście narazić go na prześladowanie. Organ pierwszej instancji stwierdził, że zdefiniowany w orzecznictwie sądów administracyjnych element subiektywny obawy został spełniony. Cudzoziemka obawia się, iż w przypadku powrotu do kraju pochodzenia, jej bezpieczeństwo będzie zagrożone w związku z faktem, iż jej syn pracował jako tłumacz dla międzynarodowych sił stabilizacyjnych w [...]. Jednak analiza całości zgromadzonego materiału dowodowego nie daje podstaw do podnoszenia, iż wnioskodawczyni mogłaby w sposób zasadny obawiać się prześladowania ze względu na rasę, religię, narodowość, przynależność do określonej grupy społecznej lub z powodu przekonań politycznych w przypadku powrotu do kraju pochodzenia. Uzasadniając przyczyny odmowy udzielenia ochrony uzupełniającej oraz brak przesłanek do udzielenia zgody na pobyt tolerowany podkreślił, iż cudzoziemka nie przytoczyła żadnych wiarygodnych faktów, ani okoliczności na podstawie których możnaby ustalić, że została skazana przez sąd albo inny organ quasi – sądowy na karę śmierci na terytrium [...], brak jest podstaw do przyjęcia, iż w [...] toczy się obecnie lub może toczyć się w przyszłości postępowanie przygotowawcze wobec niej w związku z jej działalnością przed wyjazdem z kraju, które mogłyby doprowadzić do skazania jej na karę śmierci, nie istnieje też ryzyko doznania przez nią poważnej krzywdy, przez tortury, nieludzkie lub poniżające traktowanie, albo karanie. Aktualna sytuacja w kraju jest uznawana w dalszym ciągu za stabilną, ochronę stanowią tam międzynarodowe siły koalicyjne i rządowe siły bezpieczeństwa.

W odwołaniu od decyzji skierowanym do Rady do Spraw Uchodźców P. S. wniosła o jej uchylenie w całości i przyznanie jej statusu uchodźcy lub udzielenie jej ochrony międzynarodowej na terytorium RP lub o przekazanie sprawy do organu pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

Decyzji organu pierwszej instancji zarzuciła naruszenie art. 13 oraz 97 ust. 1 ustawy o udzieleniu cudzoziemcom ochrony, oraz art. 7, 77 i 107 § 3 kpa. W uzasadnieniu odwołania polemizowała z ustaleniami dokonanymi przez organ pierwszej instancji i przytaczała materiały dotyczące sytuacji w Afganistanie dotyczące ogólnej sytuacji w kraju pochodzenia.

W dniu [...] października 2011 r. Rada do Spraw Uchodźców wydała decyzję nr [...] utrzymującą w mocy rozstrzygnięcie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Organ odwołując się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zaznaczył, iż w przypadku cudzoziemki nie zostały wypełnione przesłanki uzasadniające nadanie jej statusu uchodźcy, udzielenie zgody na pobyt tolerowany, lub udzielenie ochrony uzupełniającej.

W pierwszej kolejności rozważyła czy cudzoziemka w toku postępowania powołała się na uzasadnioną obawę przed prześladowaniem w kraju pochodzenia i czy obawę tę można powiązać z przynajmniej jedną przesłanką wymienioną w art. 1A pkt 2 Konwencji genewskiej.

Wskazała, iż zgodnie z art. 9 ust 1 dyrektywy 2004/83/WE Rady Unii Europejskiej z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz. U. L 304/12) akty prześladowania w rozumieniu art. 1A Konwencji genewskiej muszą być: wystarczająco poważne ze względu na swoją istotę lub powtarzalność, żeby stwarzały poważne naruszenie praw człowieka, w szczególności praw, których nie można naruszać, zgodnie z artykułem 15 ust. 2 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności; lub być kumulacją różnych działań, w tym takich naruszeń praw człowieka, które są wystarczająco poważne ze względu na oddziaływanie na jednostkę w podobny sposób, jak zostało to określone w pkt. a, i czy akty prześladowania mogą między innymi przybierać formę aktów przemocy fizycznej i psychicznej, w tym aktów przemocy seksualnej; środków prawnych, administracyjnych, policyjnych i/lub prawnych, które same w sobie są dyskryminujące lub które są stosowane w sposób dyskryminujący (art. 9 ust. 2 lit a i b) czego powtórzeniem jest art. 13 ust. 3 i 4 ustawy o ochronie.

Podkreśliła, iż nie budzi wątpliwości Rady ocena dokonana przez organ pierwszej instancji, iż takim prześladowaniem cudzoziemka nie była poddana w przeszłości. Tego rodzaju prześladowania nie grożą jej również w przypadku powrotu do kraju pochodzenia, a strona podczas całego postępowania zakończonemu wydaniem zaskarżonej decyzji nie wskazywała na jakiegokolwiek problemy ze strony władz kraju pochodzenia. Nigdy nie była zatrzymywana, aresztowana, sądzona lub skazana wyrokiem sądu. Nie była też zaangażowana w żadną działalność, która mogłaby narazić ją na prześladowanie w kraju pochodzenia, a jedynym powodem jej obaw była działalność jej zmarłego męża, który był policjantem za czasów, gdy na czele rządu w [...] stał [...], zabity ponad dziesięć lat temu.

Przyjęła, że nie może być uznana za uchodźcę osoba obawiająca się pozaprawnych działań ze strony osób działających poza porządkiem prawnym kraju pochodzenia i niewykorzystująca wszystkich możliwości w celu uzyskania ochrony w kraju swego pochodzenia, nawet jeżeli uzyskanie takiej pomocy byłoby iluzoryczne i mało realne. Podkreśliła, iż strona o taką pomoc się nie zwróciła. Nie wykazała również, że organy kraju pochodzenia nie chcą lub nie są w stanie zapewnić jej bezpieczeństwa. Za równoznaczne z wykazaniem tych okoliczności nie mogą być bowiem uznane powoływane przez stronę ogólne informacje na temat generalnej sytuacji w kraju pochodzenia. Podstawę do udzielenia statusu uchodźcy może stanowić, wykazanie indywidualnej obawy przed prześladowaniem przez osobę ubiegającą się o ten status.

Zwróciła uwagę, iż Konwencja genewska zawiera zamknięty katalog przyczyn, które uzasadniają nadanie statusu uchodźcy i nie obejmuje on ofiar wojen, klęsk żywiołowych, głodu, sytuacji rodzinnej, braku pracy i możliwości nauki, czy biedy. Uchodźcą jest więc osoba, która spełnia kryteria zawarte w definicji, a której kluczowy element stanowi uzasadniona obawa przed prześladowaniem. Pojęciu "obawa" towarzyszy określenie "uzasadniona", a to oznacza, że nie tylko stan uczuć osoby zainteresowanej decyduje o statusie uchodźcy, lecz że musi on zostać potwierdzony przez ocenę sytuacji obiektywnej. Ocena, czy obawa cudzoziemca przed prześladowaniem jest uzasadniona, musi być więc dokonana w odniesieniu do indywidualnego przypadku i na tle ogólnej sytuacji społeczno-prawnej i polityczno ekonomicznej kraju pochodzenia cudzoziemca ubiegającego się o status uchodźcy.

Strona w toku postępowania zdaniem organu takiej uzasadnionej obawy nie wykazała.

Dodatkowo też wskazała, iż nie można wymagać od organów rozpoznających sprawę cudzoziemców poszukiwania wszelkich możliwych raportów organizacji rządowych i pozarządowych umieszczanych w internecie czy też publikowanych w innej formie, gdyż wówczas niemożliwe byłoby rozpoznanie jakiegokolwiek sprawy. Postępowanie dowodowe ma służyć wyjaśnieniu konkretnej sprawy i ten obowiązek organy rozpoznające sprawę cudzoziemca wykonały.

Podkreśliła, że ocena materiału dowodowego musi uwzględnić jego całokształt, dlatego też nie mogły pozostać bez wpływu na tę ocenę okoliczności, w jakich strona znalazła się w Polsce i została zatrzymana. Te okoliczności oraz ustalenia dokonane na podstawie wniosku, zeznań strony i opracowań Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia dotyczących sytuacji społecznej i politycznej w [...], pozwalają w całej rozciągłości podzielić twierdzenie, iż przyjazd cudzoziemki do Polski nie był spowodowany obawą przed prześladowaniem z powodów wymienionych w Konwencji genewskiej. Ustalono bowiem, że konflikt, który mógłby stanowić ewentualne zagrożenie dla skarżącego toczy się w prowincjach [...] i [...].

W ocenie Rady nie jest również wadliwe twierdzenie organu pierwszej instancji dotyczące braku podstaw do udzielenia stronie ochrony uzupełniającej. W przypadku powrotu do kraju nie będzie ona narażona na rzeczywiste ryzyko poważnej krzywdy z powodów opisanych w art. 15 ustawy o ochronie. Strona nie była bowiem zaangażowana w konflikt zbrojny ani w inną działalność poprzez którą mogłaby się narazić za zarzuty ze strony władz kraju pochodzenia. Po powrocie nie grozi jej zatem żadna kara. Z poczynionych ustaleń nie wynika też aby na całym terytorium kraju pochodzenia strony istniało powszechne zagrożenie przemocą stosowaną wobec ludności cywilnej.

Nie udzielenie stronie zgody na pobyt tolerowany nie naruszyło też art. 97 ust. 1 ustawy o ochronie.

Cudzoziemce nie grozi rzeczywiste ryzyko wystąpienia opisanych w tym przepisie zagrożeń. To, że obawa jest racjonalna z jej punktu widzenia, w żaden sposób nie powoduje ziszczenia się przesłanki do udzielenia ochrony w postaci pobytu tolerowanego. Obawa przed prześladowaniem musi istnieć również obiektywnie, nie tylko w wyobrażeniu strony. Rzeczywiste zagrożenia w odniesieniu do cudzoziemki nie występują, a problemy socjalne i przesłanki o charakterze humanitarnym nie uzasadniają objęcia strony ochroną subsydiarną.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na decyzję Rady do Spraw Uchodźców P. S. wniosła o uchylenie powyższego rozstrzygnięcia. Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie:

- art. 7, art. 77 oraz art. 107 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania

administracyjnego poprzez niedopełnienie ciężącego na organach administracji publicznej obowiązku dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego, a także wadliwe uzasadnienie faktyczne decyzji;

- art. 15 kpa poprzez wydanie decyzji jedynie weryfikującej decyzję organu I instancji, a przez to niedopełnienie obowiązku ponownego rozpatrzenia sprawy;

- 10 kpa poprzez nie umożliwienie jej przed wydaniem decyzji wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje.

W oparciu o treść art. 1 ustawy z 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych [Dz. U. nr 153, poz. 1269], sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem jej zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Na wstępie zaznaczyć należy, że możliwość uzyskania przez cudzoziemca statusu uchodźcy zachodzi wyłącznie wtedy, kiedy wykaże, że spełnia przynajmniej jedną z przesłanek prześladowania, które w sposób wyczerpujący zostały zawarte w treści art. 1A Konwencji sporządzonej w Genewie 28 lipca 1951r. Przesłanki te zostały powtórzone w treści art. 13 ust. 1 ustawy z 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu ochrony cudzoziemcom na terytorium RP (Dz.U. z 2003 r. nr 128, poz 1176 z późn. zm.), dalej zwaną ustawą o ochronie, przy czym w dalszej części tego artykułu określono pojęcie prześladowania oraz wskazano przykładowo jego formy. W art. 15 ustawy o ochronie ustawodawca stanowi, że cudzoziemcowi, który nie spełnia warunków do nadania statusu uchodźcy, udziela się ochrony uzupełniającej, w przypadku gdy powrót do kraju pochodzenia może narazić go na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy przez orzeczenie kary śmierci lub wykonanie egzekucji, tortury, niehumanitarne lub poniżające traktowanie albo karanie, poważne i zindywidualizowane zagrożenie dla życia lub zdrowia wynikające z powszechnego stosowania przemocy wobec ludności cywilnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego - i ze względu na to ryzyko nie może lub nie chce korzystać z ochrony kraju pochodzenia. Art. 48 ust 1. ustawy o ochronie stanowi, że w przypadku gdy wnioskodawcy lub osobie, w imieniu której wnioskodawca występuje, odmawia się nadania statusu uchodźcy, w decyzji orzeka się ponadto o udzieleniu: ochrony uzupełniającej z przyczyn, o których mowa w art. 15, jeżeli nie sprzeciwiają się temu okoliczności określone w art. 20, albo zgody na pobyt tolerowany z przyczyn, o których mowa w art. 97 ust. 1 pkt 1 lub 1a, jeżeli nie istnieją okoliczności określone w art. 97 ust. 1a.

Ponadto treść art. 97 ust. 1 określa warunki w jakich na wypadek grożącego cudzoziemcowi wydalenia udziela mu się zgody na pobyt tolerowany. Art. 48 ust. 2 ustawy stanowi zaś, że w przypadku gdy nie istnieją okoliczności uzasadniające udzielenie ochrony uzupełniającej albo zgody na pobyt tolerowany, w decyzji, w której odmawia się nadania statusu uchodźcy wnioskodawcy lub osobie, w imieniu której wnioskodawca występuje, orzeka się o ich wydaleniu.

Konwencja genewska nie definiuje pojęcia prześladowania, natomiast w ustępie 3 art. 13 ustawy o ochronie wskazano, że prześladowanie, o którym mowa w ust. 1 musi: 1) ze względu na swoją istotę lub powtarzalność stanowić poważne naruszenie praw człowieka, w szczególności praw, których uchylenie jest niedopuszczalne zgodnie z art. 15 ust. 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 i 285, z późn. zm.), lub 2) być kumulacją różnych

działań lub zaniechań, w tym stanowiących naruszenie praw człowieka, których oddziaływanie jest równie dotkliwe jak prześladowania, o których mowa w pkt 1.

Organy odmawiając wnioskodawczyni ochrony międzynarodowej w jakiegokolwiek postaci przyjęły, że nie istnieje realna, obiektywna strona obawy przed prześladowaniami czy doznania poważnej krzywdy po powrocie cudzoziemki do kraju pochodzenia.

Zdaniem Sądu zniszczenie rodzinnego domu i zastraszanie dzierżawców, jest z okolicznością istotną z punktu widzenia realności obaw cudzoziemki o jej bezpieczeństwo w kraju pochodzenia.

Z zeznań skarżącej wynikało, iż jej syn zaczął otrzymywać pogroźki od [...], którzy wiedzieli czym się zajmuje, że jest zdrajcą. Te pogroźki trwały od roku, dwóch. Mieli człowieka, który zajmował się ziemią, to on ostrzegł. (...) Po tym jak otrzymaliśmy list nie zastanawialiśmy się, sprzedaliśmy ziemię, mieliśmy zaoszczędzone pieniądze i wyjechaliśmy."

Zniszczenie więc domu na wsi i zastraszanie dzierżawców były związane z pracą skarżącego dla międzynarodowych sił stabilizacyjnych.

Nie można się również zgodzić z oceną dokonaną przez oba organy o braku realności obaw cudzoziemki w kontekście oceny sytuacji panującej w kraju jej pochodzenia.

Rada do Spraw Uchodźców opierając się również na dowodach zebranych przez organ pierwszej instancji w sprawie dot. syna skarżącej M. R. S. nie wzięła pod uwagę Wytycznych UNCHR w sprawie oceny potrzeby udzielania ochrony międzynarodowej wnioskodawcom pochodzącym z [...].

Wskazują one iż osoby współpracujące z siłami [...] w [...] są szczególnie zagrożone w kraju pochodzenia i ich wnioski należy rozpatrywać z wyjątkową uwagą. Z kolei w samych Wytycznych wskazano: "W ostatnio przechwyconej wiadomości mułły Omara duchowego przywódcy ruchu [...], nakazano [...] wychwytywać i zabijać każdego [...], wspierającego lub pracującego na rzecz sił [...] lub rządu [...]. (...) Wiadomość ta odbiega od jego poprzednich instrukcji, w których wzywał by minimalizować ofiary cywilne, wzbudziła obawy [...] o akcje odwetowe [...] przeciwko cywilnemu personelowi, takiemu jak tłumacze." Dodatkowo raport potwierdza, że w roku 2010 – w stosunku do roku 2009 "w regionie południowo – wschodnim i w centrum wzrosła liczba zabójstw i egzekucji, o których popełnianie obwiniane są zbrojne grupy antyrządowe." W świetle tych informacji stwierdzenie, iż kraj pochodzenia cudzoziemki pozostaje miejscem względnie bezpiecznym, nie może przesądzić o przyjęciu braku zagrożenia. Na szczególne zagrożenie osób współpracujących z międzynarodowymi siłami stabilizacyjnymi w przypadku powrotu do [...] wskazywał również Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku Wielkiej Izby z dnia 21 stycznia 2011r. w sprawie M.S.S. Belgia i Grecja (30696/09) rozpoznający, w innym kontekście, ale również sprawę [...] tłumacza starającego się o azyl. W wyroku tym Trybunał stwierdził: "Należy wskazać, że skarżący zwracając się do Trybunału przedstawił na poparcie swych obaw dotyczących powrotu do [...] kopie zaświadczeń, iż pracował tam w charakterze tłumacza. (...) Dla Trybunału ta informacja stanowiła prima facie dowód na to, że sytuacja w [...] rodziła i w dalszym ciągu rodzi powszechny problem braku bezpieczeństwa, a skarżący należy do kategorii osób szczególnie narażonych na represje sił antyrządowych ze względu na swą pracę w charakterze tłumacza wykonywaną dla międzynarodowych sił powietrznych."

Tak więc i w przypadku oceny sytuacji w kraju pochodzenia i zagrożeń dla cudzoziemki w wypadku wydalenia z oceną dokonaną przez RdsU w zaskarżonej decyzji nie sposób się zgodzić. Stan faktyczny w sprawie nie został ustalony w oparciu o całokształt materiału

dowodowego i materiał ten nie został w sposób wyczerpujący rozpatrzony, w odniesieniu do Wytycznych UNCHR w sprawie oceny potrzeby udzielania ochrony międzynarodowej wnioskodawcom pochodzącym z [...].

Należy więc uznać za zasadne zarzuty skargi dotyczące naruszenia przepisów postępowania – art. 7 i 77 § 1 k.p.a., przez brak dokładnego wyjaśnienia materiałów zgromadzonych w sprawie oraz art. 107 § 3 k.p.a., poprzez niewystarczające uzasadnienie faktyczne decyzji, a uchybienia te mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż dotyczyły okoliczności kluczowych z punktu widzenia przyznania cudzoziemki ochrony międzynarodowej

Niewątpliwie jest, że cudzoziemka nie powoływała się na swoje obawy z powodu rasy, religii narodowości ani przekonań politycznych zatem w sprawie powinna zostać poddana ocenie przesłanka ewentualnej przynależności do określonej grupy społecznej, która została całkowicie pominięta w rozważaniach organów obu instancji w powiązaniu z pominiętą w rozważaniach organu II instancji sytuacją syna skarżącej M. R. S. gdzie decyzja o odmowie nadania mu statusu uchodźcy, odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej oraz wydaleniu wobec stwierdzenia, że nie zachodzą okoliczności uzasadniające mu udzielenie zgody na pobyt toleowany ([...] z dnia [...] sierpnia 211 roku) prawomocnym wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 września 2012 roku (V SA/Wa 213/120) została uchylona.

Zdaniem Sądu błędna jest również dokonana przez organy wykładnia art. 1A pkt 2 Konwencji genewskiej w tym zakresie w jakim ocenia niezwracanie się do odpowiednich władz swojego państwa o ochronę przed działaniami tzw. podmiotów niepaństwowych jako podmiotów dopuszczających się prześladowań (art. 16 ust. 2 ustawy o udzielaniu ochrony cudzoziemcom). Nie można zaakceptować takiego stanowiska, że wnioskodawca w każdym wypadku powinien wykazać, iż w kraju pochodzenia wyczerpał wszystkie dostępne środki ochrony. Warunek braku ochrony ze strony państwa nie może być w każdym wypadku rozumiany jako bezwzględny obowiązek wyczerpania dostępnych w kraju procedur. Okoliczność, że Policja jak skarżąca wskazała nie ma podstaw do podjęcia śledztwa świadczyłaby o tym iż zwróciła się ona do organów państwa o ochronę, jednak pomocy tej nie otrzymała.

Z tych wszystkich przyczyn zaskarżona decyzja nie mogła się ostać. Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy organ oceni czy obawa przed prześladowaniem wynika z przesłanek zawartych w Konwencji genewskiej (w zakresie ewentualnej przynależności do grupy społecznej pomocne mogą się okazać wskazówki zawarte w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 maja 2008 r. sygn. akt II OSK 237/07 opubl. Lex 505308), a następnie, w związku z tymi ustaleniami, ewentualnie jaki rodzaj ochrony międzynarodowej cudzoziemka mogłaby uzyskać.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 a i c oraz 152 p.p.s.a. należało orzec jak w pkt. 1 i 2 wyroku, o zwrocie kosztów postanowiono na podstawie art. 200 p.p.s.a.